

Aquest text en forma epistolar pretén explicar algunes vivències d'una expedició al Muztagata, cim de 7.546 m., atès des de l'alta ruta del Karakorum, que és una carretera que uneix Islamabad i Rawalpindi (Pakistan) amb Kashgar (Xinjian, Xina) per una de les antigues rutes de la seda. El seu recorregut constitueix, per si sol, una autèntica aventura i dura aproximadament de 3 a 4 dies al llarg de 1300 Km.

Ruta zona Pakistanesa: Rawalpindi-Besham-Shilas- vista del Nanga Parbat (8126)- Gilgit – vista del Rakaposhi (7789)- Karimabad – Sust- Kunjerab pass (4700m) De Rawalpindi a Gilgit 631 Km, de Gilgit al Kunjerab pass 270 Km.

Ruta zona Xinjian (Xina): Kunjerab pass (4700m)- Tashkurgan – vista Muztagata i Kongur (7719)-Subax (punt de partida per a l'ascensió al camp base del Muztagata)- Llac Karakul- Kashgar. Del Kunjerab a Tashkurgan 119 Km. De Taskurgan a Kashgar 280 Km.

5 de juliol de 1998

Feia tres dies que la nostra expedició havia arribat al Pakistan. En aquell tram seguïem la ruta de la seda encaixonada per la vall furio-

El pare de les muntanyes de glaç

Ruta al Muztagata, 7.546

MARTÍ GASULL I ROIG

sa de l'Indus. Ajagut a la furgoneta pensava en les primeres impressions d'aquell insòlit país: m'havien sobtat l'hospitalitat i la tranquil·litat d'aquelles gents que denotaven uns paratges encara no malmesos pel turisme... el Pakistan, malgrat tot, és l'Índia: una història més o menys comuna, unes arrels culturals en gran part compartides i una mateixa llengua majoritària, l'hindi-urdú, si bé escrit en diferents caràcters. Això sí, la religió musulmana s'hi viu intensament i en marca la diferència.

El nostre vehicle seguia vall amunt. De sobte, en una corba, on hi havia uns nens amb cistelles plenes d'albercocs ens vam haver de

girar: per darrera, majestuós s'alçava un dels 14 grans gegants de la terra, el Nanga Parbat (8126m), anomenat també la muntanya assassina pels accidents que provoca... les dimensions eren desbordants. Encara bocabadats vam prosseguir: l'Indus aviat ens deixaria i malenconiós contemplava les seves aigües, que venien de molt lluny, tants tresors amagaven! ...les geleteres més immenses del planeta, monts sagrats, monestirs de lames, la llum del sostre del món...els crits de llibertat dels tibetans.

Vam continuar cap al Nord, vers la vall d'Hunza. La primera gran població que hom troba és Gilgit, vila que s'enorgulleix d'ésser la creadora del polo, joc que els anglesos van popularitzar. Seguint amunt es reprèn l'espectacle: el Rakaposhi, de 7.789, s'abraona sobre nosaltres com la paret d'un iceberg, certament la ruta flanqueja els seus peus.

Karimabad és una població de carrers estrets sobirana d'un oasi verd entre roques, agulles i geleteres. Com a la resta del Pakistan els homes van abillats amb la característica roba, pantalons bombats i camises molt llargues. És difícil veure-hi dones, segurament a causa de costums de tipus religiós.

MUZTAGATA DES DE SUBAX

FOTO MARTÍ GASULL

Sobten les faccions occidentals dels habitants d'aquesta vall: diu la llegenda que són descendents del mític Alexandre el Gran, o almenys aquesta és la versió del guardià de la fortificació que domina l'indret.

Poc ens imaginàvem que aquell mateix dia encara ens endinsaríem entre geleres, catedrals de roca i pics blancs acaronats per les darres espurnes de sol.

20 de juliol de 1998

Hem passat mala nit, l'aire és molt poc dens, la respiració difícil.

Amb la mà palpem el nostre alè glaçat a les parets interiors de la tenda. Avui és el gran dia, l'orgullós Pare de les muntanyes de glaç la nostra presa. El jorn des-punta, la plana però encara dorm; glaç, immensitat de neu, la nostra ment tèrbola, martells repiquen al nostre cap i el fred talla afilat ...ens calcem els esquís mandrosament, la vida a 6300m no és fàcil. Pales i pales de neu, esquerdes, rimaies, corda, arnès, pells de foca, grampons, piolet, gani-vetes, roba d'abric ...la nostra progressió és lenta, l'aire escasseja, cada passa s'atura en el temps... és la primera vegada que pugem a 7500m d'alçada. I estem aquí, perduts enmig del país dels uigurts, a la Xina... tot és immens, desert, l'horitzó habitat tan sols per escadusse-res iurtes (tendes-cabana) i pels ramats de iacs...

En la profunditat l'espill del colós Muztagata, i darrera les seves aigües, la muralla blanca del Kongur. El cap em barrinava intensament: els esforços dels dies anteriors per muntar el camp d'alçada, sobre neu, sota séracs, el nou camp i després de la desfeta del vell, el llarg procés d'aclimatació...i gaudia

sobretot en aquella nova dimensió de l'esquí alpinisme que havia descobert.

Les roques del cim s'entreveuen, els esquís, motivats, avancen però frenats per l'esgotament...passa l'estona, la progressió és mínima, la determinació tenaç, els amics al camp base, pendents. De tant en tant el cim es vesteix de boira, la neu s'endureix... per fi la punta final: esquís fora, el cel gris, la gelor intensa, el cor serè, la pau voltant-nos arreu, ja hi som, el toquem, ja és aquí... Hem fet el cim!

FORT DE KARIMABAD

FOTO MARCI GASULL

Ens restava un llarg descens... les emprems dels esquís aviat serien esborrades pel vent, les petjades dels records es gravarien per sempre més en nosaltres.

26 de juliol de 1998

Finalment, després de creuar engorjats, laberints de roca i cues de

geleres, i de recórrer terrenys de colors blanquinosos, groguencs o bé tenyits de vermell, el nostre camió arriba a la plana, situada poc per sobre de 1000m, i al seu si, els flaires de la ciutat de Kashgar, terme del nostre viatge: carrers estrets, cases de fang, menestrals, forjadors de ferro, bicicletes, carros, bullici... Kashgar és una ciutat llegendària reina de l'antiga ruta de la seda. Marco Polo la descriu així: *Els habitants viuen del comerç i de llur indústria. Tenen fabulosos vergers, vinyes i béns pròspers. El cotó*

hi brolla de meravella, igual que el lli i el cànem. El sòl és fèrtil i produeix en abundància. La regió és el punt de partença d'una multitud de mercaders que venen els seus productes pel món sencer. Respira encara de passat i d'exotisme: és habitada principalment per uigurts, d'ascendència i llengua turcoide, però també per kirguisos i tadjiks, musulmans tots ells,... no hi falten tampoc els xinesos han, ben diferents, que ocupen les posicions de domini de la ciutat i els barris rics. Cada ètnia s'abilla segons la seva manera tradicional.

N'és famós l'històric mercat dominical, apoteosi del color: varietat de fruites, robes, seda abundant, catifes, mobles, tota mena d'estrís, petits restaurants improvisats amb les típiques broquetes de carn, venda de rucs, ovelles, camells... aglomeració de

gents diverses, pocs occidentals: realment val la pena viure aquesta ciutat perduda al cor de l'Àsia

El sol es ponía, lent, sobre Kashgar... ens esperava encara tragit... refer tota la Karakorum highway fins a Rawalpindi.